

РЕШЕНИЕ

№ 862

гр. София, 17.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15
състав**, в публично заседание на 21.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **14102** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

[фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Л. Б. оспорва Ревизионен акт № [ЕГН]/ 28.03.2012г., издаден от А. Ч. - Д., главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, сега „Обжалване и данъчно–осигурителна практика” С., ЦУ на НАП с решение № 2360/ 02.10.2012г. в частта относно ангажираната солидарна отговорност на дружеството за задължение на доставчика [фирма] в размер на 26 400 лв данък добавена стойност.

Оплакванията за незаконосъобразност на акта са мотивирани с твърденията, че органът по приходите е основал изводите си върху заключение на оценителска експертиза, която е субективна и не държи сметка за конкретното финансово състояние на страните по сделката. В подкрепа на довода, че имотът е придобит на пазарна цена, е приложена оценка на лицензиран експерт. Поддържа се, че приходните органи не са изпълнили указанията, дадени в решение № 1331/ 2011г. на органа по чл.152, ал.2 ДОПК и не са връчили на ревизираното лице /РЛ/ доказателствата, събрани в рамките на ревизията, извършена спрямо доставчика, с което е препятствана възможността за ефективна защита. Твърди се, че издаденият спрямо [фирма] ревизионен акт установява задълженията за данъчен период м. август 2010 г. в резултат на отказан данъчен кредит по покупки, които нямат нищо общо с доставката в полза на дружеството–жалбоподател. Определеният данък вследствие на отказан данъчен кредит по покупки на други стоки не е дължим по

смисъла на чл.177, ал.1 ЗДДС. Искането до съда е за отмяна на ревизионния акт и за присъждане на разноските по делото.

Ответникът, директорът на Дирекция ”Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С., чрез представител по пълномощие, моли жалбата да бъде отхвърлена и претендира юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна се установява:

С решение № 1331/ 08.08.2011 г. на органа по чл.152, ал.2 ДОПК е отменен РА № [ЕГН]/ 13.05.2011г. в частта, с която е ангажирана солидарната отговорност на [фирма] за задължението на [фирма] за ДДС в размер на 26400 лв по доставката на недвижими имоти по фактура № 0...25/ 03.08.2010 г. на стойност 132 000 лв с указание при повторната ревизия да бъде извършена проверка на прекия доставчик [фирма]. Разяснени са елементите на фактическия състав по чл. 177 ЗДДС със следните акценти:

следва да е ползвано право на приспадане на данъчен кредит, което е свързано с невнесен данък от друго регистрирано по ЗДДС лице;

данъкът да не е внесен ефективно като резултат за данъчния период;

солидарната отговорност се отнася само до дължимия данък по конкретната доставка, а не до резултата за периода, определен в зависимост от всички доставки на съответния доставчик за този период;

следва да се установи връзката между невнесения данък за периода, през който е настъпило данъчното събитие, съответно данъкът е станал изискуем и невнесения данък по конкретната доставка към лицето, чиято отговорност се реализира;

дължимият от доставчика ДДС следва да не е внесен към датата на издаване на РА на получателя, чиято солидарна отговорност се търси;

необходимо е доказване на пряката връзка при доставката – тя се свежда до доказване на факта, че невнесеният данък и ползваният данъчен кредит произтичат от една и съща доставка;

съгласно чл.177, ал.2 ЗДДС намерението или знанието са субективни категории и подлежат на доказване посредством факти от обективната действителност.

С горните указания преписката е върната за нова ревизия, възложена със заповед № 1109821/ 23.08.2011 г. на П. Г., началник сектор Дирекция „Контрол”, ТД на НАП С., /върчена на управителя на дружеството на 26.09.2011 г./ Срокът за приключването ѝ три месеца от датата на връчване на ЗВР е продължен до 26.01.2012 г. със заповед № 1114117/ 23.12.2011 г. по искане на ръководителя на екипа.

На 09.02.2012 г. е съставен ревизионен доклад, срещу който не са депозираны възражения и в който са анализирани присъединените по чл.37, ал.1 и чл.50 ДОПК и налични в преписката по издаване на отменения РА доказателства – искане за възлагане; експертна оценка за установяване на пазарната цена на извършената от [фирма] продажба на УПИ с площ от 1100 кв. метра заедно с построената в имота сграда с площ 198 кв. метра. Съгласно заключението при използване на метода на сравнимите неконтролирани цени пазарната цена на имотите без ДДС е 70388 лв без ДДС /35998 евро/. Прието е от оценителя, че се касае за неконтролирана сделка, доколкото липсват данни продавачът и купувачът по нея да са свързани лица. По отношение на поземления имот е посочено, че оценката се базира на средни цени както на предлагани за продажба, така и по сключени сделки в района при отчитане вида, местоположението, състоянието и предназначението на оценявания имот спрямо сравняваните; използвани са корекционни коефициенти, чрез които са елиминирани

различията между контролирана и съпоставима неконтролирана сделка, респ. оценявания обект и аналозите. Според таблицата на стр. 8 от оценката сравнявани са 4 имота – с площ 750 кв. метра, 2700 кв. метра, 1250 кв. метра и 970 кв. метра. Така е приета цена на оценявания обект /площ от 1100 кв метра от 35 332 лв

По отношение на сградата в таблицата към експертизата са изброени 4 сделки на сгради с Р. съответно 255 кв метра, 324 кв метра, 2276 кв метра и 630 кв метра със съответните коефициенти за местоположение, предназначение и състояние. За оценяваната сграда е приета цена от 35 056 лв при площ 198 кв. метра.

Извършена е насрещна проверка на [фирма] – в протокола за резултатите ѝ е отразено, че от дружеството са постъпили документи по пощата /вх. № 1453 00 11753#1 от 19.11.2011 г./ без опис, без подпис на представилото ги лице и без заверка „вярно с оригинала”. Сред тях са хронологични регистри и оборотна ведомост без подпис на съставител и управител. Предмет на доставката по издадената от [фирма] фактура № 25/ 03.08.2010 г. е продажба на земя и сграда в [населено място] съгласно нотариален акт № 103/ 03.08.2010 г., отразен в сч см 709 Приходи от продажби, кореспондираща със сч см 411 Клиенти, в дневника за продажби и справката-декларация за периода. Представени са документи за плащане на местен данък, нотариална такса и такса за вписване на нотариалния акт, както и копие на банков документ от 07.10.2010 г. за сумата 3000 лв. На датата на подписване на нотариалния акт страните по него се споразумели, че плащане по фактурата ще се осъществи в рамките на една година. Издаден е запис на заповед с падеж 03.08.2011 г. До датата на насрещната проверка доказателства за плащане не са постъпили.

Придобиването на недвижимостта от [фирма] е станало в деня на продажбата с нот. акт № 102 от същата дата за сумата 15457,70 лв от Д. В. Ч., платена в брой изцяло същия ден.

Съгласно нотариален акт № 103, том I, рег. № 1227 дело № 76/ 03.08.2010 г. на нотариус рег. № 585 с район на действие РС Пещера [фирма] продава на [фирма] собствения на дружеството недвижим имот УПИ XIII-1651 със застроена площ 1100 кв .метра, в кв. 14 по действащия план на [населено място] с лице към [улица]заедно с построената в дворното място едноетажна масивна сграда със застроена площ 198 кв метра за сумата 132 000 лв без ДДС. Според т. 3 от нотариалния акт участниците в нотариалното производство – управителите на дружествата-продавач и купувач заявили, че сметните отношения между страните са уредени напълно, като купувачът е изплатил до днес на продавача сума, явяваща се продажната цена и разходите по сделката и че разноските по сключване на договора са за сметка на купувача.

В споразумение между страните по горната сделка от 03.08.2010 г. /л. 704, папка прил. 2 към делото/ е предвидено, че плащането на продажната цена ще се извърши в срок до 1 година, като гаранция за което ще бъде издаден запис на заповед. Приложени са запис на заповед с издател РЛ падеж 03.08.2011 г., с който ревизираното дружество се задължава безусловно да заплати без протест на [фирма] сумата 132 000 лв до цитираната дата, доказателства за платени разходи за сключване на сделката във формата на нотариален акт.

Според дневен отчет по сметката на [фирма] в [фирма] на 07.10.2010 г. е постъпила сумата 3000 лв с основание „частично плащане по фактура № 25 от 03.08.2010 г.

Спрямо [фирма] е издаден РА № 1007585/ 09.02.2011 г., според който резултатът за данъчен период м. август 2010 г. е ДДС за внасяне 238 311,82 лв, който не е внесен. Декларирано и внесено задължение по закона за цит. период е 366,89 лв.

Установените задължения са последица от отказ да бъде признато право на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

От приходните органи е извършена и проверка на място в имота – констатирано е, че там се намират 4 стопански сгради, една от които е собственост на РЛ с дължина 25 и ширина 5 метра. По данни от собственика на останалите сгради, те не се използват от години за стопанска дейност там не се намира пазач или друг персонал.

При горните данни е формиран извод, че по реда на чл. 177, ал. 2 ЗДДС [фирма] е било длъжно да знае, че данъкът в размер на 26 400 лв по фактура № 25/ 03.08.2010 г., издадена от [фирма] няма да бъде внесен в приход на бюджета, защото първо, не е внесен като резултат за периода, второ – облагаемата доставка, по която не е внесен, е идентична с тази, по която е ползвано право на данъчен кредит от РЛ – второто обстоятелство е установено въз основа на РА № 1007585/ 09.02.2011г. Прието е, че е изпълнено и третото условие – цената по нотариалния акт се отличава съществено от пазарната цена по смисъла на § 1 т. 8 ДР ДОПК при продажбата цената по фактура № 0...025/ 03.08.2010 г. е 132000 лв, а пазарната стойност, установена с експертизата, е 70 388 лв без ДДС и следователно цената по доставката значително се отличава от пазарната, поради което РЛ в качеството си на търговец е било длъжно да знае, че прекият доставчик няма да внесе ефективно дължимия в бюджета косвен данък. Доставката е квалифицирана като привидна поради закупуването му на цена, значително отклоняваща се от пазарната.

С. на дружеството на 29.03.2012 г. РА е оспорен пред ответника на 12.04.2012 г. Сключено е споразумение по чл. 156, ал. 7 ДОПК за продължаване на срока за произнасяне на решаващия орган до три месеца след изтичане на срока по чл. 155, ал. 1 от кодекса. С писмо изх. № 23 22 1299/ 24.09.2012 г. на дружеството е указано, че 30-дневният срок за мълчаливо потвърждаване на РА е започнал да тече от 19.09.2012 г. и би изтекъл на 18.10.2012 г., ако преди това не бъде подадена жалба по чл. 156, ал. 5 ДОПК.

Депозираното на 10.10.2012 г. оспорване, въз основа на което е образувано делото, е допустимо.

В с.з. на 21.01.2014 г. бе прието заключение на Съдебно-оценителна експертиза относно пазарната цена на придобития от доставчика [фирма] недвижим имот, според което оценяваните обекти са УПИ XIII 1651 със застроена и незастроена площ 1100 кв. метра по плана на [населено място], обл. П. заедно с построената в имота едноетажна масивна сграда със застроена площ 198 кв метра с производствено предназначение. Посочено е, че върху 200 кв. метра от УПИ е излят бетон и е оформена площадка и канал. Сградата е построена през 1984 г. към датата на оценката – 03.08.2010 г.- осветителната и силова ел инсталация е спряна, няма водоснабдяване, канализация и таван.

Стойността на обектите е изведена от продажна цена на подобни имоти, коригирана с коефициенти за отчитане на факторите, влияещи най-много върху стойността – приложени са корекционни коефициенти в „+” и „-”, съответно добавки или отбивки от стойността. Използвани са аналози отделно за сградата и за поземления имот по предложена цена, пояснена в съдебно заседание като „офертна”. При аналозите на площ са посочени 6 оферти при диапазон в площта от 750 до 1250 кв. метра, а при сградите – Р. от 190 до 630 кв. метра. Въз основа на осреднените цени за кв метър съответно за поземления имот и сградата е формирана крайна пазарна цена 113 772 лв или 58 166 евро.

В подкрепа на тезата на ревизираното дружество, че продажната цена по спорната сделка не се различава от пазарната, е посочен и оценителски доклад на Искра Ц. с дата на изготвяне 30.07.2010 г., основана на метода на сравнителните продажби за сградния фонд и земята, метода на чистата /вещна стойност за сградния фонд. Изготвянето ѝ е извършен въз основа на данни от посредници при сделки с недвижимости, като е прието, че броят на предлаганите на пазара УПИ и сгради с производствено предназначение в района е „сравнително представителен”. Предложена е крайна пазарна цена на двата обекта /сграда и поземлен имот/, възлизаща на 147 800 лв.

Други доказателства от значение за предмета на спора по делото не са ангажирани.

При установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите на основание чл. 119, ал. 2 ДОПК /в редакцията на нормата преди влезлите в сила на 01.01.2013г. изменения, определящи, че РА се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя ѝ/, след надлежно възложена ревизия съгласно чл. 112 и 113 от ДОПК. Мотивиран е подробно, като неразделна част от него е и ревизионният доклад, съдържащ фактическите констатации и съображения на екипа. Не се установяват съществени нарушения на процесуалния ред за издаване на акта, които да опорочават фактическите и материалноправни изводи на органа по приходите. Доказателствата, послужили за издаването му, са събрани по предвидения в ДОПК ред.

Разпоредбата на чл. 177 ЗДДС, включена в глава XXV от ДОПК, определя отговорността за злоупотреби като средство за предотвратяване на данъчните измами. Нейното съдържание е дефинирано в чл.177, ал.1 ЗДДС: касае се за отговорност за плащане от регистрираното лице – получател по облагаема доставка за дължимия, но невнесен ДДС, когато е упражнило право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия, но невнесен данък. В практиката по приложението на съюзното право /решение по обединени дела С-439/04 и С-440/04/ С./ е възприето разбирането, че „търговците, които вземат всички мерки, които са необходими, за да гарантират, че техните сделки не са свързани с измама, независимо дали това е измамно избягване на ДДС или друга измама, трябва да могат да разчитат на законността на тези сделки, без риск да загубят правото си на приспадане." Преценката знаело ли е или длъжно ли е било да знае задълженото лице, че със своята покупка участва в сделка, свързана с измамно избягване на ДДС, се извършва въз основа на обективни критерии /т.т.59,61 цит. реш./ Споделянето на риска от злоупотреба, извършена от трета страна, между данъчно задълженото лице и данъчната администрация следва да спазва принципа на пропорционалността, като ще бъде очевидно непропорционално да бъде държано отговорно данъчно задължено лице за неплатен данък, причинен от злоупотребителни действия на трети страни, върху действията на които то не е могло по никакъв начин да повлияе /така реш. по дело С-271/06/. От друга страна се приема, че не противоречи на общностното право да се изисква от данъчно задълженото лице да предприеме всяка разумна стъпка, която да осигури него самото, че предприетата от него сделка няма да има за последствие участие в отклонение от данъчно облагане.

За да възникне отговорност за чуждото задължение следва да са изпълнени едновременно следните условия, посочени в чл. 177, ал. 1 и 2 от ЗДДС: Регистрираното лице е получател по облагаема доставка – да е осъществена облагаема доставка, по която доставчикът е издал фактура с посочен на отделен ред ДДС, който

ДДС доставчикът е длъжен да внесе в бюджета;

Приходната администрация не отрича сключването на покупко-продажбата на недвижимите имоти – УПИ и сграда в [населено място], с във формата по чл. 18 ЗЗД. Издадена е фактура № 25/ 03.02.2010 г., в която ДДС е посочен на отделен ред В хипотезите на отговорност по чл. 177 ЗДДС по правило не се спори относно реалността на доставката. Ако не е налице облагаема доставка, за получателя не възниква право на данъчен кредит, а след като не е налице право на данъчен кредит, отговорност за евентуално дължимия от доставчика данък не може да се претендира

Невнасянето на данъка по фактурата: Възникналото по доставката, документирана с фактура № 25/ 03.08.2010 г. задължение за ДДС не е внесено. Видно от РА № 1007585/ 09.02.2011 г. по справка-декларация е отразена данъчна основа на облагаеми доставки с място на изпълнение в страната 1 520 616,59 лв, начислен ДДС 304 123,32 лв; данъчна основа на В. 1311861,21 лв. Прието е, че не възниква право на приспадане на данъчен кредит по доставки, по които е получател дружеството, но че начисленият ДДС е дължим съобразно чл. 85 ЗДДС. С акта са установени задължения ДДС за внасяне /при деклариран 366,89 лв/ - 238311,82 лв. Доставчикът по облагаемата доставка е декларирал ДДС за внасяне 366,89 лв, защото е упражнил право на приспадане на данъчен кредит във връзка с други облагаеми доставки. Не се твърди и не се установява цитираният РА да е отменен от органа по чл. 152, ал. 2 ДОПК или от съда. С определение № 6214/ 14.11.2011 г. по адм. дело № 6329/ 2011 г. на АССГ, I отд., 10 с-в жалбата на дружеството срещу цитирания акт е оставена без разглеждане.

Периодът, в който се установява ефективното невнасяне на данъка като резултат е съответният период, в който е настъпило данъчното събитие, съответно данъкът е станал изискуем. Невнасянето на данъка следва да е налице към момента на издаване на ревизионния акт за установяване на отговорността по чл. 177 от ЗДДС.

Установява се и следващият елемент от фактическия състав - получателят следва да е ползвал право на приспадане на данъчен кредит, пряко или косвено свързан с невнесения данък. Фактура № 235/ 03. 08.2010 г. е включена в дневника за покупки на РЛ и в справката декларация.

Налице ли е било познание у получателя по нея, че данъкът няма да бъде внесен - чл. 177, ал. 2 от ЗДДС.

Хипотезите за възникване на отговорността по чл. 177 от ЗДДС съгласно ал. 2 на същата разпоредба са две - получателят е знаел или е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен. В практиката по приложението на спорния институт е възприето разбирането, че познанието като субективна категория подлежи на установяване чрез факти от обективната действителност, или в тежест на ревизиращия орган е да посочи и обоснове факти и обстоятелства, при съвкупното проявление на които да се формира извод, че на РЛ е било известно или че на лицето не е възможно да не е било известно обстоятелството, че данъкът няма да бъде внесен. Фактът на знание следва да бъде доказан от ревизиращия орган и този факт следва да бъде наличен към датата на доставката.

По отношение на погасяването на задължението за плащане на продажната цена по нотариален акт № 103, том I, рег. № 1227, нот. дело № 76/ 03.08.2010

г. на нотариус рег. № 585 по Р. с район на действие РС Пещера приписката съдържа следните информационни източници:

нотариален акт, съдържащ изявления на участниците в нотариалното производство,

споразумение между страните по сделката, запис на заповед,

дневен отчет по сметката на Р. Т. Е. в С. АД на 07.10.2010 г., според който е постъпила сумата 3000 лв с основание „частично плащане по фактура № 25 от 03.08.2010 г./;

декларация на управителя на ревизирия търговец плащания по сделката са извършени по банков път на 30.09.2010 г. /12 000 лв/ - данните се потвърждават от отчет на операции по .., на 21.10.2010 т. – 3000 лв и 21.10.2010 г. – 2850 лв.

В подкрепа на така декларираните данни са приложени оборотна ведомост на РЛ за периода м. октомври 2010 г., разпечатка от Б. сметка 503 4 С., подписана от „изготвил”. Заявено е пред екипа, че за периода 2010 г счетоводител на дружеството е Е. К.. Изходящи от банка доказателства за цитираните плащания по сделката не са ангажирани. Приложенията към декларацията на л.421, папка прил. 3 от делото не са заверени по смисъла на чл. 53 ДОПК. Съдържа се извлечение от сч см 401 254 Р. Т. Е., което обаче не е подкрепено с изходящ от банката писмен акт и не се подкрепя от информацията, събрана в рамките на насрещната проверка на дружеството. С. анализ на изложените данни обуславя извод за недоказаност, че по сделката е платена цена, равняваща се на 17280 лв. Той се подкрепя от изявленията на участниците в нотариалното производство – т. 3 от нотариалния акт /заявление на управителите на дружеството продавач и купувач, че сметните отношения между страните са уредени напълно, като купувачът е изплатил до днес на продавача сума, явяваща се продажната цена и разходите по сделката и че разносните по сключване на договора са за сметка на купувача./ и противоречието му със споразумението, предвиждащо че задължението за плащане се обезпечава със запис на заповед и се разсрочва за период от 1 година.

Нотариалният акт е официален удостоверителен документ по смисъла на чл.179 от ГПК - официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му по установените форма и ред, съставлява доказателство за изявленията пред него и за извършените от него и пред него действия. Законната доказателствена сила на официалния документ се простира върху това, което съставилото го длъжностно лице твърди, че е извършило лично, и върху това, което длъжностното лице твърди, че е изявено или извършено от гражданите пред него. Следователно тя се отнася или до лични действия на длъжностното лице, или до негови възприятия. Останалото съдържание на документа, макар да е изявено пак от длъжностното лице, не се ползва от тази задължителна доказателствена сила и съдът го преценява по собствено убеждение. Законната доказателствена сила на документа не покрива такива обстоятелства, които длъжностното лице твърди, че е установило лично, ако констатацията му не е негово лично възприятие, а представлява извод от факти. Това означава, че нотариалният акт в частта си относно заплащането и получаването на продажната цена по сделката се ползва с обвързваща

доказателствена сила по чл. 179 от ГПК досежно заявеното от страните по сделката пред нотариуса, без да удостоверява плащане по указания начин.

По тези съображения съдът намира, че данните по ревизионната преписка не сочат да е извършено плащане на продажната цена по доставката на недвижимости по фактура № 25/ 03.08.2010 г., издадена от [фирма], по която е упражнено право на приспадане на данъчен кредит от ревизираното лице. А щом като купувачът не е платил на доставчиците размера на начисления ДДС по сделките, той не би могъл да има разумно очакване, че доставчикът е във възможност да изпълни задълженията си за внасяне на начисления ДДС по сделките в републиканския бюджет. Вярно е, че разплащането по доставката не е елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 177 ЗДДС, но е на общо основание обективен факт, относим към преценката на субективната категория „познание“ за невнасяне на данъка.

По отношение приложението на презумпцията по чл. 177, ал. 3, т. 2 ЗДДС Съгласно ал. 3 за целите на ал. 2 се приема, че лицето е било длъжно да знае, когато са изпълнени едновременно следните условия: 1. дължимият данък не е ефективно внесен като резултат за данъчния период; 2. облагаемата доставка е на цена, която значително се отличава от пазарната

Досежно цената на доставката по делото са налични следните данни:

Цена на придобивна сделка 15 457,70 лв нпо нот акт № 102/ 03.08.2010 г.

Експертна оценка, изготвена по възлагане на РЛ към м. 07.2010 г. – 147 800 лв без ДДС

Заключение по чл. 60 ДОПК – 70388 лв

Заключение на С. – 113 772 лв.

"Пазарна цена" е цената по смисъла на § 1, т. 8 ДР ДОПК определена чрез методите за определяне на пазарни цени по § 1, т. 10. от допълнителните разпоредби на ДОПК. "пазарна цена" е сумата без данъка върху добавената стойност и акцизите, която би била платена при същите условия за идентична или сходна стока или услуга по сделка между лица, които не са свързани. § 1, т. 8 ДР ДОПК. "Методи за определяне на пазарните цени" са: а) методът на сравнимите неконтролирани цени между независими търговци; б) методът на пазарните цени, където обичайната пазарна цена е цената, използвана в процеса на продажба на стоки и услуги в непроменена форма на независим партньор, намалена с разходите на търговеца и с обичайната печалба; в) методът на увеличената стойност, при който обичайната пазарна цена се определя, като себестойността на продукцията се увеличи с обичайната печалба; г) методът на транзакционната нетна печалба; д) методът на разпределената печалба.

Редът и начинът за прилагане на методите се определят с наредба на министъра на финансите, чл. 4 от която предписва, че прилагането им има за цел постигане на резултат, който би бил постигнат в обичайни търговски или финансови взаимоотношения между независими лица при съпоставими условия. Съгласно чл. 65 от Наредба Н-9 от 14.08.2006 г. за реда и начините за прилагане на методите за определяне на пазарните цени (обн., ДВ, бр. 70 от 29.08.2006 г.) за целите на определяне на пазарните цени по смисъла на тази наредба при необходимост, когато са нужни специални знания и опит, могат да се ползват и оценки на лицензирани оценители и заключения на

вещи лица.

В законодателството липсва критерий за разграничаване на значително отклонение от пазарната цена. В съдебната практика е възприето отклонение от повече от 30 %, но няма съмнение, че преценката следва да е конкретна.

Заключенията на трите експертизи, описани по-горе, работили по един същ метод – този на сравнимите неконтролирани цени между независими търговци, но се различават значително в крайните си стойности. Приетото и ценено от органите по приходите заключение е единственото, което съдържа данни, че за сравнение е използвана действителна сделка. За изготвяне на приетата от съда С. са ползвани само офертни цени. Цитираните обстоятелства, ценени в съвкупност с цената, по която в деня на сключване на нотариалния акт, обективиращ спорната доставка, с отсъствието на пазарни аналози в действително сключени сделки в конкретния географски регион, при конкретната икономическа ситуация за имоти в състоянието, констатирано за спорния, обуславят извод за недоказаност на презумпционната предпоставка по чл. 177 , ал. 3, т. 2 ЗДДС. Пълно е доказването, при което се създава сигурно убеждение за истинността на фактическото твърдение, в случая - относно пазарната цена на облагаемите доставки, в размерите, посочени от експерта в ревизионното производство. Събраните в тази връзка доказателства като недостатъчни и противоречиви, не са годни да създадат подобно убеждение. Въпреки това жалбата е неоснователна:

Без съмнение липсата на преки данни за плащане – разписка, приходен касов ордер, касов бон; води до заключение, че у РЛ е било налице познание, че дължимият и начислен ДДС по фактура № 25/ 03.08.2010 г., издадена от [фирма] няма да бъде внесен и това познание е установено по реда на чл. 117 – 120 ДОПК. Това означава, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган, при спазени изисквания за форма и съдържание, без да са допуснати нарушения на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон.

С оглед изхода на делото и при направеното искане за това на ответника се следва юрисконсултско възнаграждение съобразно чл. 161 от ДОПК, което се определя от съда на 978 лв.

Воден от горното и на основание чл. 160 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Л. Б. срещу Ревизионен акт № [ЕГН]/ 28.03.2012 г., издаден от А. Ч. - Д., главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“, сега „Обжалване и данъчно–осигурителна практика“ С., ЦУ на НАП с решение № 2360/ 02.10.2012г. в частта относно ангажираната солидарна отговорност на дружеството за задължение на доставчика [фирма] в размер на 26 400 лв данък добавена стойност.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Л. Б., да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С., ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 978 /деветстотин седемдесет и осем/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния

административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.
СЪДИЯ: